

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: F. B., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Ing. V. G., zmocněncem, bytem X,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO:
00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 24. 6. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2025, č. j.
OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 28. 5. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce v restauraci ZAMZAM na adrese Hartigova 2596/213, Praha 3 - Žižkov, kde se ukrýval v sauně v suterénu a předložil polské povolení k pobytu č. X, které bylo na místě vyhodnoceno jako padělek. Žalobce nepředložil cestovní doklad, ukázal pouze jeho fotografii ID strany cestovního dokladu č. X. Následnou lustrací nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Vzhledem k tomu, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, vzniklo podezření, že se dopustil trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. Dne 30. 5. 2025 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) v délce 5 let, č. j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV. Žalobce byl proto zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Následně dne 3. 6. 2025 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 10. 6. 2025, č. j. OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen **zákon o azylu**) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 9. 2025.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby upozornil žalobce soud na svůj věk a vzdělání, aby pochopili, jak mohl odpovídat na otázky, které mu kladli policisté. Polovinu otázek, které mu policisté položili, by dle žalobce neodpověděl ani normálně vzdělaný člověk, natož člověk, kterému je 58 let a který má základní vzdělání. Dále žalobce pokračoval tím, že správní orgán musel vzít v úvahu, že je to člověk východní orientace a muslim. Kvůli svému věku je zvyklý na uzbeckou kuchyni a netoleruje jídlo, které se mu dostává v ZZC. Svému synovi si při návštěvě stěžoval na bolesti hlavy, tíhu žaludku a duševní stav. Dále žalobce uvedl, že za nejhorší považuje fakt, že rodina v Uzbekistánu věří, že je ve vězení. Dále žalobce pokračoval tím, že napadené rozhodnutí stojí na třech argumentech, a to nevycestování z území ČR v roce 2023; padělané povolení k pobytu, absence adresy bydliště v ČR, kterou by znala policie; a vše co žalobce učinil bylo vědomé a úmyslné. Ke svému padělanému polskému vízu žalobce uvedl, že poté, co dostal rozhodnutí opustit ČR, odjel do Polska. Ještě v ČR se obrátil na prostředníky, kteří mu slíbili platné povolení k pobytu na území Polska a států EU. Dle názoru žalobce si je PČR vědoma existence mnoha firem, které se za peníze zabývají výrobou dokumentů pro získání oficiálních povolení k pobytu cizinců. Dle žalobce se s jeho věkem a vzděláním nedokázal odlišit podvodníky od normálně fungujících firem. Žalobce podepsal plnou moc podvodníkům, kteří jeho zájmy jakoby zastupovali před správními orgány, zaplatil 1.000 USD a na oplátku po nějaké době dostal povolení k pobytu a podklady k němu. Nevěděl o tom, že tato karta je falešná. Proto nesouhlasí s tvrzením správního orgánu o tom, že „Předloženým padělaným dokladem se cizinec prokazoval jako svým pravým, vlastním a tímto svým jednáním jednoznačně, vědomě a úmyslně porušil právní předpisy ČR.“ Závěr o tom, že porušil předpisy vědomě a úmyslně je chybný. Co se týče vycestování z ČR v roce 2023, žalobce tvrdil, že tuto povinnost splnil. Na návštěvu k synu přijel do X. Dne 28. 5. 2025 si dal s kamarády oběd v restauraci ZAMZAM. Skrýval se před policií ne proto, že věděl o falešném povolení k pobytu,

ale proto, že byl 10 dní na území ČR a musel se do 3 dnů zaregistrovat u správního orgánu. Kdyby věděl, že jeho povolení k pobytu je falešné, nikdy by ho policii neukázal. Za nepravdivá označil žalobce tvrzení PČR, že nemá v X trvalé bydliště, kde by mohl být kontaktován PČR. Žalobce má od 18. 5. 2025 pronajatý pokoj na adrese X. Dokonce na poštovní schránce má uvedeno své příjmení a jméno. V X bydlí syn žalobce na adrese X, tento je znám policie, a ona se ho může kdykoli zeptat, kde je otec. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 2. 7. 2025 žalovaný uvedl, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že 28. 5. 2025 byla kontrolována jeho totožnost v restauraci ZAMZAM na adrese Hartigova 2596/213, Praha 3 - Žižkov, kde se ukryval v sauně v suterénu a předložil polské povolení k pobytu č. X, které bylo na místě vyhodnoceno jako padělek. Žalobce nepředložil cestovní doklad, ukázal pouze jeho fotografii. Následnou lustraci nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Vzhledem k tomu, že se prokázal padělaným dokladem, vzniklo podezření, že se dopustil trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem realizace správního vyhoštění. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné, a proto za účelem realizace vyhoštění přistoupil k jeho zajištění a umístění v ZZC. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

4. V replice žalobce ze dne 7. 7. 2025 zopakoval svoji žalobní argumentaci a doplnil ji o tvrzení týkající se nepromítnutí polských listin do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Současně připojil povolení k práci cizince na území Polské republiky, pracovní smlouvu a potvrzení o přihlášení k trvalému pobytu v Krakově.

V.

Posouzení věci soudem

5. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

VI.

Rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. H.

7. Žaloba je nedůvodná.
8. Dne 28. 5. 2025 byla kontrolována totožnost žalobce v restauraci ZAMZAM na adrese Hartigova 2596/213, Praha 3 - Žižkov, kde se ukrýval v sauně v suterénu a předložil polské povolení k pobytu č. X, které bylo na místě vyhodnoceno jako padělek. Žalobce nepředložil cestovní doklad, ukázal pouze jeho fotografii. Následnou lustrací nebylo nalezeno žádné oprávnění k pobytu. Vzhledem k tomu, že se žalobce prokázal padělaným dokladem, vzniklo podezření, že se dopustil trestného činu padělání a pozměnění veřejné listiny. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 28. 5. 2025 žalobce mimo jiné sdělil, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru 23. 5. 2022 z Lotyšska, kde nějakou dobu pobýval a měl tam lotyšské vízum. Dále uvedl, že do ČR přijel naposledy 13. 5. 2025 na návštěvu syna, jako oprávnění ke vstupu na území ČR měl polskou kartu povolení k pobytu a myslel si, že má právo s touto kartou vstoupit. Dle jeho slov zakoupil polské povolení k pobytu v Polsku za 1000 dolarů přes prostředníka a myslel si, že je to v pořádku. V ČR již jednou žádal o mezinárodní ochranu, žádost mu byla zamítnuta, vrátili mu pas a odebrali kartu žadatele. Přiznal, že si je vědom, že k pobytu na území ČR potřebuje platný cestovní pas a platné povolení k pobytu, pas má na adrese X. Dle jeho tvrzení si je vědom, že mu dne 25. 1. 2023 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, a odcestoval 20. 2. 2023 v době platnosti výjezdního příkazu do Polska. Sdělil, že pracuje brigádně na různých místech, nemá žádného zaměstnavatele ani pracovní povolení. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je ženatý, má čtyři dospělé syny, manželku a skoro celá rodina kromě jednoho syna žije v Uzbekistánu, je s nimi v pravidelném kontaktu přes sociální sítě. Na území ČR nemá žádný majetek, nemá tu nikoho z rodiny kromě jednoho syna, nesdílí s občanem EU společnou domácnost a nemá zde žádné vazby, závazky ani pohledávky. V ČR bydlí dle jeho sdělení sám v bytě, kde má pronajatý pokoj, na X, číslem domu X si není jistý, korespondenční adresu neuvedl. Co se týče finančních prostředků, má asi 35 tisíc Kč, český bankovní účet a bankovní kartu. Uzavřel, že není žádná překážka ve vycestování do vlasti, otroctví, nevolnictví ani zbavení svobody mu nehrozí, vlast je pro něj bezpečná země a pokud by musel vycestovat, jel by domů k rodině. Dne 30. 5. 2025 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z členských států EU dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 1 a 9 zákona o pobytu cizinců v délce 5 let, č. j. KRPA-172678-17/ČJ-2025-000022-ZSV. Poté dne 3. 6. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 10. 6. 2025, č. j. OAM-618/BA-BA06-BA03-Z-2025 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 20. 9. 2025.
9. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkácího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
10. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v bytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“

11. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“
12. Žalobce od počátku svého zajištění tvrdí, že si nebyl vědom nepravosti svého polského povolení k pobytu a popírá žalovaným učiněné závěry v tomto směru. Soud na tomto místě odkazuje na ustanovení § 52 odst. 2 s.ř.s. jež zní: „*Soud je vázán rozhodnutím soudů o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal (...).*“ či na § 53 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, jenž zní: „*Listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávných celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno.*“ Žalobce byl odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu v Praze 3 ze dne 30. 5. 2025, sp. zn. 14 T 41/2025. V souladu s výše uvedeným poté soud ani žalovaný není oprávněn vést polemiku nad tím, zda žalobce věděl či nevěděl o padělání svého povolení k pobytu na území Polska. Žalobce nese objektivní odpovědnost. Správní orgány v tomto případě nepochybily, pakliže považovaly toto protiprávní jednání žalobce za relevantní a prokázané.
13. Nejdříve se soud zabýval otázkou, zda byly splněny podmínky pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost žalobce podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně v době pobytu na území ČR, ač pobýval na území ČR několik dnů; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač se po celou dobu pobytu pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.*“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli brozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová.*“ Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, uložení správní vyhoštění, neexistence překážek ve vycestování, opatření a předložení falešného polského povolení k pobytu, pokus Shodu s prvopisem potvrzuje H. H.

skrývat se před hlídkou PČR, přičemž v minulosti žalobce po negativním rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uprchl, a tím znemožnil jeho následnou realizaci. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně po dobu několika dnů (i v době, kdy přijížděl za synem na návštěvy), tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve; v tomto směru soud připomíná, že žalobce tak mohl učinit již na území Polska, kde před příjezdem do ČR pobýval. Rovněž bylo žalobci známo jeho právo na podání žádosti, neboť již touto procedurou v letech 2023 prošel (řízení o žádosti vedené pod sp. zn. OAM-153/ZA-ZA15-D07-2023). Dále soud považuje za významné zdůraznit, že žalobce se pokusil v místě provádění kontroly PČR dne 28. 5. 2025 skrýt (nehledě na důvod), žalobce neuvedl žádnou obavu z návratu do vlasti. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, jíž se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné.

14. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (vědomý nelegální pobyt žalobce na území ČR, výkon práce na území ČR bez příslušného pobytového a pracovního oprávnění, uložení správní vyhoštění, neexistence překážek ve vycestování, opatření a předložení falešného polského povolení k pobytu, pokus skrývat se před hlídkou PČR, v minulosti žalobce po negativním rozhodnutí o jeho žádosti o mezinárodní ochranu v ČR uprchl) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR, a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Soud se v tomto směru ztotožnil se závěry žalovaného a souhlasí s tím, že dosavadní způsob života žalobce v minulosti svědčí o nerespektování právního řádu ČR. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zabránit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze ani vyloučit, že v případě uložení zvláštního opatření by žalobce nepokračoval v nelegální práci na území ČR či jiného členského státu EU a opět se nepokusil žít mimo dohled správních orgánů. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje H. H.

s územím ČR nepojí žádné sociální a kulturní vazby (vyjma přítomnosti jednoho syna). Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek, a především hlášené místo pobytu. Ačkoliv žalobce v průběhu řízení uvedl, že bydlí v bytě na Praze 9, Prosek, ul. Prosecká, vyloučil současně tuto adresu jako korespondenční. Nad to z výpovědi žalobce vyplynulo, že na této adrese se zdržuje toliko, když přijede na návštěvu syna. Hlavní bydliště má žalobce tudíž na území Polska. Je tedy zjevné, že není možnost jej spolehlivě na uvedené adrese kontaktovat a předpokládat, že se na ní skutečně bude zdržovat. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic pevně neváže. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že žalobce neváhá za účelem dosažení svých cílů přistoupit k protiprávnímu jednání, a to v podobě opatření si a předložení falešného pobytového oprávnění. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností, což je doloženo žalobcovou pobytovou historií.

15. V tomto směru soud doplňuje, že při posouzení, zda je možné a vhodné uložit zvláštní opatření, zkoumá žalovaný jednak subjektivní složku (tj. možnost a ochotu se těmito opatřeními řídit) a jednak objektivní složku (vázanost na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat a že neexistuje důvodná obava, že by se případnému výkonu správního vyhoštění vyhýbal), přičemž je nezbytné, aby byly naplněny obě složky současně, viz rozsudek NSS ze dne 12. 10. 2016, 10 Azs 102/2016 -56. Z rozhodnutí žalovaného jasně vyplývá, z jakých důvodů uložení mírnějších opatření považuje nejen za „nemožné“ (subjektivní složka), ale rovněž za „neúčelné“ (objektivní složka). Na základě posouzení dosavadního jednání žalobce přitom dospěl k závěru, že neskýtá záruku plnění uložených povinností.
16. Co se týče tvrzení žalobce ohledně jeho věku a vzdělání, považuje soud tyto za irelevantní. Žalobce v žalobě rozporuje závěry žalovaného i před ním učiněné závěry dalších správních orgánů. Z protokolu o podání vysvětlení poté není patrné, jaké otázky považoval žalobce za natolik složité, aby jim nebyl schopen porozumět. Nad to soud připomíná, že žalobce již jednou prošel řízením o mezinárodní ochraně a řízením o povinnosti opustit území ČR, tudíž má i praktické zkušenosti týkající se současné situace.
17. Ohledně bolestí hlavy, tíhy žaludku a špatného duševního stavu žalobce v ZZC zdejší soud konstatuje, že se žalobce dopustil opakovaně porušení právních předpisů ČR v oblasti cizineckého práva, a proto je nyní nucen snášet následky svého počínání, a to i za cenu určitého nepohodlí. Každé ZZC je zajištěno přítomností lékaře, na kterého se zajištění cizinci mohou v případech zdravotních problémů obrátit. Rovněž žalobci nic nebrání se v ZZC dohodnout na změně jídelníčku, pakliže mu ten současný způsobuje zdravotní potíže. I na tyto případy jsou tato zařízení připravena. S ohledem na uvedené považuje soud napadené rozhodnutí za přiměřené okolnostem případu a dosavadnímu počínání žalobce.
18. K tvrzenému znepokojení rodiny žalobce z důvodu nedorozumění o podstatě jeho zajištění a záměně s nástupem do vězení soud konstatuje, že tato skutečnost je pro posouzení případu žalobce irelevantní, přičemž tuto záměnu může žalobce lehce své rodině vysvětlit.
19. K žalobě předkládaným listinám soud uvádí, že tyto v rámci soudního řízení k důkazu neprovedl, neboť shledal jejich provedení nadbytečným, když stav věci, na základě, něhož bylo napadené rozhodnutí vydáno, byl zjištěn dostatečně a byl přesvědčivě odůvodněn v napadeném rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. H.

Především shledal soud nadbytečným provádění listinných důkazů v podobě povolení k práci na území Polska, potvrzení k přihlášení trvalého pobytu – Krakov, pracovní smlouvy a smlouvy o nájmu bytu v ČR, když tyto nebyly zpochybněny.

20. Soud dále shledal lichá tvrzení žalobce o přičtení mu k tíži skutečnosti, že v roce 2023 nevycestoval, aniž by to byla pravda. Dle závěru soudu nic takového z napadeného rozhodnutí nevyplývá a žalovaný nic takového žalobci k tíži nepřičetl, ba ani nic takového netvrdil.
21. Závěrem třeba podotknout, že žalobce rozporuje napadené rozhodnutí co do jeho oprávněnosti, avšak nijak se nevyjádřil k tomu zásadnímu, a to proč podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR až po jeho zajištění a uložení správního vyhoštění.
22. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (**výrok I. rozsudku**).

VII.

Náklady řízení

23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 11. července 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. H.